

A absolvit Facultatea de Științe Socio-Umane a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu și programul masteral de Studii Culturale al Universității din București.

A publicat poezie și proză în *DLite*, *Tiuk!*, *Echinox*, *Steaua*, *Poesis International*. Este prezentă în volumul colectiv *Zona Nouă* și în antologia *Generația de aur*.

Lucrează în domeniul bancar, iar în timpul liber implementează proiecte de promovare a cititului în rândul comunităților defavorizate din România.

Irina Bruma

Perfect nemulțumită

Proze scurte și foarte scurte

R o t o n d a

CARTIER

Cuprins

Argumente	7
Ceva mai mare	9
Trei momente ale zilei	10
Proces	11
Impuls	12
Maternitate	13
Dilemă	14
Consecințe	15
Problema	16
Mecanisme	17
Bătălii	18
Dialog interior	19
Diferențe	22
Algebră	23
Pur și simplu	24
Misiune imposibilă	26
Traseu	27
Și nu deznădăjdui	28
Antreprenorial	29

La bloc	30
Tehnici de extaz	32
Diferențe (II)	35
Prietenii	36
Niște ciudați	38
Love is...	39
Listuțe	40
Speranțe și perspective	41
Piano piano	42
Simptome	43
Ereditate	44
Cina	45
Sustenabilitate	46
Altundeva	47
Bucureștiul fierbinte	48
Studiu de caz	49
Hashtag blessed	50
Extra	51
Marea călătorie	53
Ca un câmp verde care începe să se usuce sub soarele de august	54
Florilor	56
Mental notes	58
Paranoia	59
Mimozei, 3	60

Consecințe	61
Tentative	63
Visele și moartea	64
Legături pierdute	65
Așteptări	66
Avantaje și dezavantaje	67
Mostră	69
Redactare	70
Intenții	71
Ereditate (II)	73
Exemple de confuzie	74

Argumente

Nu e genul ei de artist. Nici nu crede că e îndreptățită să se gândească la ea ca la un artist – un artist creează, suferă, își dedică viața artei. Ea lucrează, gătește, face sport. Își plimbă câinele, crește mentă și ridichi în balcon, își udă regulat florile. Are pasiuni simple și ambiții profesionale pe care le măsoară în creșteri salariale anticipate. Nu uită nimic din ce trebuie să facă și nu depune niciun efort pentru asta. Este punctuală.

Nu pune arta pe primul loc. Dimpotrivă, dacă există alte lucruri de făcut, se simte responsabilă să le rezolve pe acelea. Responsabilitățile sunt prioritatea zero. Abia după – ca atunci când ciopârțește din toate părțile albușul unui ou prăjit, până când gălbenușul moale și strălucitor rămâne perfect rotund, singur în farfurie – se poate apuca de citit, ca o recompensă pentru o zi istovitoare. Uneori, poate să-și noteze ceva într-un blocnotes. Deseori nu știe unde și-a lăsat blocnotes-ul, e singurul lucru pe care-l rătăcește constant.

Nu caută senzații tari. Din contră, nu a mai consumat droguri din adolescență. Alcool pune mai mult în mâncare: rom în prăjituri, vin în sosuri pentru paste sau creveți, iar bere în friptura la cuptor. Nu mai gustă plăcerile pentru care ulterior trebuie să plătească un preț greu: amețeli, dureri de cap, ochi cârpiți și zile groaznice la birou. Satisfacțiile ei sunt minore: să-și cumpere lenjerie deocheată, să facă yoga, să urmărească cum crește o prăjitură la cuptor, să stea tolănită în iarbă privind norii, să-și calculeze economiile. Uneori își notează aceste satisfacții, doar pentru că îi place să-și vadă scrisul ordonat desfășurându-se pe foaie. Mai târziu, folosește foile ca semne de carte.

LIBRIS | We know books

Îi place să privească diverse manifestări ale vântului: frunzele întoarse cu dosul albicios în prevestirea furtunilor, draperiile care șterg lin parchetul, umflate de curenți, vălătucii de puf de plop rostogoliți în grămezi pe stradă, clăbucii de flori uscate purtați de-a lungul trotuarelor, foșnind ca sute de foițe de argint – flori de cireși și de vișini la început, apoi flori de salcâm, iar mai târziu, flori de tei.

Cum ar trebui să fie viața unui artist? Prietenii ei s-au schimbat și nu se mai încadrează nici ei în definiție: unii au îmbătrânit, unii și-au găsit job-uri adevărate, alții au făcut copii. Cei care nu au făcut nici una, nici alta, au cam ieșit din peisaj.

Ceva mai mare

Există ceva extrem de elegant și calm în modul în care șoferii conduc autobuzele în vest. Oglinda mare, în care li se vede fața perfect încadrată, gesturile cu care rotesc de volan, suspensiile moi care îi imprimă mașinii mișcări de tangaj, mișcările de tangaj care îi amintesc de mare, totul pare decupat dintr-un film atent regizat.

Căldura asfaltului, geamurile largi și curate îi oferă cu generozitate certitudinea că va ajunge acolo unde trebuie: *faci parte din ceva enorm care se deplasează inevitabil către o destinație concretă cu un scop determinat.*

Cedează în fața a ceva mai mare decât ea. Se îmbată cu conștiința faptului că s-a aflat dintotdeauna în căutarea acestui ceva mai mare decât ea, în fața căruia abia așteaptă să cedeze.

Trei momente ale zilei

Dimineața devreme, când soarele răsare și umple casa cu lumină crudă, orbitoare.

Dimineața târziu, când trece de copacii care țin umbră, dar înainte să ajungă la blocurile din dreapta.

Și seara, când, reflectat de câteva geamuri de la blocul din stânga, ricoșează direct pe podeaua din camera ei.

Proces

Psihoterapeuta i-a indicat să facă mai multe lucruri care *îi plac cu adevărat*. I s-a părut un sfat rezonabil, util și ușor de urmat. Dar acum, întinsă pe pat, își dă seama că este lucrul cel mai greu cu putință.

Principala dificultate e că nu înțelege care sunt lucrurile care *îi plac cu adevărat*.

Pentru început, ar vrea să stabilească care sunt lucrurile pe care le face pentru că le plac celor din jurul ei; restul lucrurilor ar fi acele lucruri pe care le face pentru că *îi plac ei*.

Dacă ar reuși să discearnă între aceste două categorii, ar da piept cu provocarea de a afla care sunt lucrurile despre care crede că *îi place să le facă*, dar, de fapt, le face pentru că au devenit, în timp, lucruri comode de făcut. Obosită, se întoarce de pe burtă pe spate și, privind tavanul alb, se simte ca un personaj dintr-un film american: e o femeie care hotărăște să-și ia soarta în mâini și să trăiască din plin viața pe care o merită. Filmul este despre cum viața *îi oferă femeii ocazii în care să-și depășească condiția*.

Încercând să schimbe abordarea problemei, se întreabă cum să facă diferența între lucrurile pe care vrea să le facă și cele pe care trebuie să le facă. Zice, *vreau să am mai mult concediu și să merg mai des în călătorii, dar pentru asta trebuie să muncesc mai mult. Cum să merg mai des în concediu dacă muncesc mai mult?!*

Impuls

Acum este supărată pe el pentru că nu o întreabă de ce era supărată mai devreme.

Așadar, ar putea spune că este supărată de două ori, chiar dacă mai devreme nu era cu adevărat supărată, ci voise doar să-l tachineze pe marginea unui subiect de care acum nu-și aduce aminte exact care era. Însă lucrurile nu au ieșit așa cum își imagina: el nu a reacționat la așa-zisa ei supărare inițială, și abia acest lucru a făcut-o să se supere cu adevărat.

Dar acum nu poate să-i arate că este supărată, fiindcă asta ar însemna să recunoască că mai devreme mima supărarea, fapt care i-ar oferi lui, dacă nu o superioritate etică imediată, atunci cel puțin multiple ocazii de a o tachina mai târziu.

Maternitate

Până în acest moment, toate profețiile mamei s-au împlinit. *Dacă îți porți bretonul atât de lung, o să chiorăști și o să porți ochelari toată viața! Dacă o să continui să fiu atât de rea și de critică la adresa tuturor, o să te pedepsească Dumnezeu și o să te pricopsești cu un soț și mai negru-n cerul gurii decât tine!*

Nu a rămas decât să se adeverească cea din urmă, pe care mama i-o spunea după fiecare discuție în contradictoriu, în care se vedea nevoită să capituleze, dar nu înainte de a mai împunge o dată: *nimic nu îți doresc în viața asta mai mult decât să ai o fică exact ca tine!*

Poate că fix acesta este motivul pentru care tot amână să facă copii.